

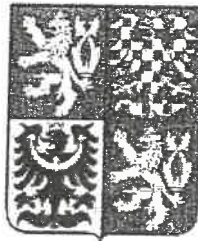
Vypracováno
dne 9.5.2017
PŘÍLOHA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

2

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1114r

Milan Chovanec
ministr vnitra

Č. j. MV-38717-3/SO-2017

Praha 3. května 2017

Počet listů: 8

Účastník řízení:

Pan

st. přísl. Arménská republika

bytem:

1.

Zmocněný zástupce:

Pan

advokát

110 00 Praha 1

ROZHODNUTÍ

Ministr vnitra jako věcně příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), po předchozím projednání v rozkladové komisi ministra vnitra, **rozhodl o rozkladu**, který podal pan t

st. přísl. Arménská republika, bytem

(dále jen „účastník řízení“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 12. 2016, č. j. VS-2511/835.3/2-2004, kterým byla podle ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu a v souladu s ustanovením § 13 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), zamítnuta žádost účastníka řízení o udělení státního občanství České republiky,

takto:

podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 12. 2016, č. j. VS-2511/835.3/2-2004,

zamítá.

ODŮVODNĚNÍ

Účastník řízení požádal prostřednictvím Úřadu městské části Praha 3 o udělení státního občanství České republiky. Předmětná žádost byla u Úřadu městské části Praha 3 podána dne 4. 5. 2015 a správnímu orgánu I. stupně byla postoupena dne 28. 5. 2015.

Správní orgán I. stupně po provedeném řízení a po vyhodnocení všech podkladů konstatoval, že žádosti účastníka řízení o udělení státního občanství České republiky nelze vyhovět. Správní orgán I. stupně si totiž v souladu s ustanovením § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky vyžádal stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky. Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že účastník řízení ohrožuje bezpečnost státu. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky nelze státní občanství České republiky udělit žadateli, který ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty. Správní orgán I. stupně proto v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl další dokazování, neboť byla zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět.

Správní orgán I. stupně s ohledem na výše uvedené rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. VS-2511/835.3/2-2004 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žádost účastníka řízení o udělení státního občanství České republiky dle ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu a v souladu s ustanovením § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky zamítl.

Napadené rozhodnutí bylo účastníkovi řízení doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 23. 12. 2016. Účastník řízení podal dne 28. 12. 2016 proti napadenému rozhodnutí včasný blanketní rozklad. Dne 17. 2. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění rozkladu, které za účastníka řízení podal jeho zmocněný zástupce. Součástí podání byla i generální plná moc ze dne 7. 2. 2017, kterou účastník řízení zmocnil Mgr. Jana Švarce, advokáta, se sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1, k zastupování ve všech právních věcech.

Zmocněný zástupce účastníka řízení se v doplnění rozkladu nejprve obsáhle věnuje životním poměrům účastníka řízení a jeho vazbám na Českou republiku. Zmocněný zástupce účastníka řízení dále uvádí, že předmětná žádost byla zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, ačkoli účastník řízení žije v České republice od roku 1996, má zde práci, platí veškeré povinné platby a daně, zaopatřuje svoji rodinu v čele s nezletilou dcerou a do Arménské republiky se nehodlá vrátit. Účastníkovi řízení nebyly sděleny konkrétní důvody, jež k zamítnutí jeho žádosti vedly. Účastník řízení si není vědom toho, že by jakkoli ohrožoval bezpečnost státu. Informace Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky musí být mylné. Účastník řízení se dne 30. 1. 2014 zúčastnil slavnostní večeře s prezidentem Milošem Zemanem na Pražském hradě, při této příležitosti bez problému prošel všemi bezpečnostními opatřeními. Účastník řízení se především v rámci sportovních akcí setkává s cizinci, kteří na území České republiky žijí, avšak pokud se tito cizinci dopouští jakýchkoli nelegálních či protistátních aktivit, není tato skutečnost účastníkovi řízení známa. Účastník řízení se žádných schůzek konaných za účelem ohrožení bezpečnosti České republiky nebo jejích občanů neúčastní. Závěry Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky jsou vzhledem k dosavadnímu životu účastníka řízení nespravedlivé. Zmocněný zástupce účastníka řízení s ohledem na uvedené navrhuje,

aby ministr vnitra napadené rozhodnutí změnil tak, že žádosti účastníka řízení o udělení státního občanství České republiky se vyhovuje, případně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a odst. 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. K námitkám vzneseným v rámci podaného rozkladu sděluje ministr vnitra následující.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti v daném případě byla okolnost, že stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky (dále jen „bezpečnostní sbor“) obsahují informaci, podle níž účastník řízení ohrožuje bezpečnost České republiky. Jedná se o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s ustanovením § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se stanoviska bezpečnostních sborů nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení o žádosti vyjde najevo, že osoba žádající o státní občanství České republiky ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, se v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě účastníka řízení byl takovýto závěr učiněn.

Z odůvodnění rozkladu je zřejmé, že zmocněný zástupce účastníka řízení zpochybňuje závěr, že účastník řízení představuje hrozbu pro bezpečnost České republiky, který vyplynul ze stanovisek bezpečnostních sborů. V rozkladu vyjádřil přesvědčení, že žádosti účastníka řízení o udělení státního občanství České republiky lze vyhovět. S ohledem na skutečnosti uváděné zmocněným zástupcem účastníka řízení v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Stanoviska bezpečnostních sborů se vyhotovují v intencích zájmů uváděných v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky. Jedná se tedy o posouzení, zda osoba žadatele může pro stát představovat bezpečnostní riziko ve vazbě na možné udělení státního občanství České republiky. Negativní stanoviska bezpečnostních sborů jsou pak vydávána v případě, že příslušný bezpečnostní sbor k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Ve smyslu výše uvedeného jsou předmětná stanoviska vydávána na úrovni ředitele příslušného bezpečnostního sboru, případně jeho zástupce. Tím je garantováno, že závěr o existenci bezpečnostního rizika pro zájmy státu v souvislosti s osobou žadatele o udělení státního občanství České republiky je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech. V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních sborů nejsou závaznými stanovisky dle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává stanoviska bezpečnostních sborů ve vazbě na konkrétní situaci osoby žádající o státní občanství České republiky, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a dalších dotčených právních předpisů. Ministr vnitra taktéž přihlíží k relevantní judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve spojení s ustanovením § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se stanovisek bezpečnostních sborů, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro

použití ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, jako je tomu v posuzovaném případě, musí se tato zvláštní úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanoviska bezpečnostních sborů dle ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jsou nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství České republiky. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. V daném případě byl jednoznačně zjištěn skutkový stav věci, kdy kladnému vyřízení předmětné žádosti bránila překážka ve smyslu ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve spojení s ustanovením § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky. Ministr vnitra tudíž neshledal v dotčeném postupu správního orgánu I. stupně žádnou nesprávnost či nezákonnost.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento speciální postup, upravený zákonem o státním občanství České republiky, ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze připustit, aby účastník řízení, který podle zjištění bezpečnostních sborů ohrožuje základní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek bezpečnostních sborů, neboť obsahují utajované informace. Uvedení informací souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot, by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby účastník řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze dále zmínit i Výkladovou zprávu komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále: „*For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.*“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jakou má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polská republika, kde se rozhodnutí opírající se o bezpečnostní důvody v zákonem stanovených případech neodůvodňují [čl. 107 Zákoníku správního řízení ze dne 14. 7. 1960 (Kodeks postępowania administracyjnego), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a čl. 36 zákona o státním občanství ze dne 2. 5. 2009 (Ustawa o obywatelstwie polskim)];
- Dánské království, kde může parlamentní naturalizační komise rozhodnout o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro stát bez odůvodnění rozhodnutí a bez možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného nelze dle názoru ministra vnitra než konstatovat, že v předmětném řízení správní orgán I. stupně postupoval při znepřístupnění stanovisek bezpečnostních sborů a neuvádění konkrétních důvodů v odůvodnění napadeného rozhodnutí v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Z tohoto ustanovení vyplývá též odchylný režim od postupu dle ustanovení § 36 odst. 3

a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V dané věci se nejedná o výraz libovůle správního orgánu I. stupně, ale o postup, který má oporu v zákoně o státním občanství České republiky.

Je rovněž nutno poznamenat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu dle správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí.

Ministr vnitra dále považuje za potřebné zdůraznit, že účastníkovi řízení sice nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek bezpečnostních sborů vedly, právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Účastník řízení ví, že napadené rozhodnutí stojí na příslušném negativním stanovisku bezpečnostního sboru. Má též možnost brojit proti napadenému rozhodnutí podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy účastníkovi řízení v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů státu).

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, která vyplývají z ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, považuje se zřetelem k čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, za ústavně konformní. Podle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky – přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. Správní orgán I. stupně odůvodněním napadeného rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektoval, a dostal tedy i ústavní zásadě legality.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, kterým zamítl návrh na zrušení tohoto ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „[...] konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli o občanství sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zpřístupnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní“ (viz bod 61 odůvodnění nálezu).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v ustanovení § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož není na udělení státního občanství České republiky právní nárok. Toto ostatně již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil

Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 – 29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, které bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od úpravy v řadě jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro Českou republiku. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko vážit ještě před udělením státního občanství České republiky, a to obzvláště pečlivě. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí státního orgánu, má dotčený stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené ústavním pořádkem České republiky (k tomu též viz níže).

Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ministr vnitra považuje za důležité poukázat rovněž na skutečnost, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950 (a ani její protokoly) negarantuje právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí ze dne 12. 1. 1999 ve věci Karassev proti Finsku, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „*Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.*“ (v angl. znění: „*The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*“).

Dle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu „*nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozklad zamítnout.*“ Ministr vnitra přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu stanoveném správním řádem a neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné pochybení.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí si ministr vnitra taktéž vyžádal aktualizované podklady od příslušného bezpečnostního sboru, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u účastníka řízení nadále trvá. Na základě takto získaných aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany účastníka řízení je v současné době stále dáno. V daném případě tedy nepominula překážka pro udělení státního občanství České republiky účastníkovi řízení ve smyslu ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky. S ohledem na tuto okolnost a na argumentaci uvedenou výše jsou námítky zmocněného zástupce účastníka řízení uvedené v rozkladu nedůvodné. Lze tak aprobovat právní názor správního orgánu I. stupně a přistoupit dle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu k zamítnutí rozkladu.

Na základě výše uvedených skutečností rozhodl ministr vnitra tak, jak je stanoveno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

otisk úředního razítka

Milan Chovanec

Rozdělovník:

1. Mgr. J. Š. ; advokát (*odeslat do datové schránky*)
2. Ministerstvo vnitra, odbor správní
3. Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy